

giftsberegningen Numindholdet af de sidstnævnte Redskaber regnedes dobbelt. Ved Forordningen af 22de November 1837 foretoges herved den Forandring, at Redskabsafgiften fremtidigt kun skulde beregnes efter Gjæringskarrets Størrelse.

Den Maade, hvorpaa Beskatningen saaledes fra først af var ordnet, førte tidligt til Forbud mod Brændevinsbrænden paa Landet — med Undtagelse af enkelte privilegerede Brændierier —, idet det viste sig, at Afgiften af denne Brændevinsbrænden ikke lod sig kontrollere, og at Statskassen led Tab i Skatten paa Kjøbstadsbrændiererne ved afgiftsfri Brænden paa Landet. Desuagtet holdt Smugbrændingen sig ilive, navnlig i Sylland, og kan først i Umindelighed regnes at være ophørt med den frivillige Aflevering af Brændingsredskaber mod Erstatning af Kobberets Værdi, som fandt Sted med et Antal af henved 11,000 Stykker i Genhold til Dpfødringen ved Afskat af 23de Februar 1843.

Det kunde imidlertid ikke være Andet end at Erkendelsen af Brændevinsbrændingens store Betydning som Landboindustri efterhaanden maatte gjøre sig gjældende, ligesom ogsaa en tilladt og vel drevne Brændevinsbrænden paa Landet bedst vilde overtyde Landbrugeren om det ligefremme Tab, som Smugbrændingen i altså smaa og flette Redskaber medførte, og den under 13de Oktober 1824 nedsatte Kommission til disse Forholds Undersøgelse indstillede ogsaa i sin 2. Aar senere afgivne Betænkning: „at Enhver, som paa Landet agtede at anlægge et Brænderi af mindst 16 Tønder Størrelse (i Sylland 4 Tønder) skulde dertil erholde Bevilling.“

Denne af Kommissionen foreslaaede almindelige Frihed til at drive en beskattet Brændevinsbrænden paa Landet stødte imidlertid paa Betænkkeligheder hos Regjeringen væsentligt hentede fra Hensynet til Kjøbstædernes Interesser, og Sagen blev først endt ved den Kongelige Resolution af 19de August 1835, hvorved Brændevinsbrændingen paa Landet blev en indskrænket Bevillings Sag, og Anlægget af et Landbrænderi blandt Andet blev betinget af mindst at være fjernet 1 Mil fra nærmeste Kjøbstad, og

kunde saadanne Anlæg kun ventes bevilgede, hvor det skjønnedes, at disse vilde være til væsentlig Gavn for Landmanden, og at Kjøbstæderne derved ikke gjordes særdeles Afbræk i deres tilvante Næring. Der indkom strax et overordentligt stort Antal Ansøgninger om Brænderbrevilling, men ikke førend i 1840 meddeltes de første 16 Bevillinger til Landbrænderi anlæg i Sylland, og først i 1841 bleve de gamle privilegerede, kun med en aarlig Afgift af 100 à 135 Rd. pr. 136 Potter af Kjedlens Størrelse beskattede, Krobrændierier (21 i Antal og udelukkende i de sjællandske Amtet) enten nedlagte, efterat Privilegiet var dem affkøbt, eller, dels mod en Erstatning dels uden saadan, bragte ind under de almindelige Regler efter den Kongelige Resolution af 1835. Denne Ordning medførte en Udgift for Statskassen af 103,400 Rd.

Efter Lov af 29de December 1857 angaaende Haandværks- og Fabrikdrift m. m., § 29 er Brændevinsbrænden paa Landet fremdeles afhængig af særlig dertil meddelt Bevilling.

Med Hensyn til Formen for Landbrændierernes Beskatning, som selvfølgelig ikke kunde ske gennem en Formalingssag, indførtes der ved den ovennævnte Kongelige Resolution af 1835 et saakaldet Tidsbeskatningsprincip med en Afgift pr. Tønde af Gjæringskarrets Numindhold for hver 5 Døgn, Karret stod til Brændevinsbrænderiens frie Raadighed, — altså med fuld Frihed med Hensyn til det anvendte Materiales Slags og Mængde. Afgiften var beregnet at skulle svare i Størrelse til Beskatningen af Kjøbstadsbrændiererne.

Da den ovenfor nævnte Forordning af 22de November 1837 fastsatte en Redskabsafgift efter det benyttede Gjæringskars Numindhold for en Brænding i 4 Døgn, bestemtes denne Afgift og Formalingssag for Kjøbstadsbrændiererne tilsammen til et Beløb, der beregnedes at udgjøre 56 β . pr. Tønde Karrum, for Kjøbenhavn var Afgiften betydeligt højere. Efter forskellige Forandringer blev Afgiften for Landbrændiererne i 1843 ligeledes sat til 56 β . pr. Tønde Karrum for hver 4 Døgn, Karret stod til Raadighed. En Lighed i